

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5421

гр. София, 10.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
закрито заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

като разгледа дело номер **745** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от В. Г. Н., чрез адв.М. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №4323з-006933/26.11.2025 г. по чл.171, т.2А, б.А от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. Й..

С жалбата е направено особено искане за спиране на изпълнението на административния акт на осн. чл. 166, ал. 4 от АПК в сочената част. Посочва се, че тъй като автомобилът е товарен и служи за осъществяване на търговска дейност на дружеството, прекратяването на регистрацията води до сериозни и труднопоправими вреди.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт и в изискуемия срок, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК още при издаването на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр., ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 171 от ЗДвП зависи от преценката дали предварителното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презюмираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Също така изпълнението може да се спре само въз основа на обстоятелства, настъпили

след издаването на административния акт (чл. 166, ал. 2, изр. второ от АПК).

В конкретния случай ПАМ е приложена на водач на МПС, собственост на дружеството-жалбоподател, въз основа на АУАН № 4767267/20.11.2025 г., с който е установено, че е налице извършено нарушение на чл. 150 от ЗДвП – водачът управлява моторно превозно средство след като е загубил правоспособност по чл.157, ал.4 ЗДвП и за нарушение по чл.104А – на водача е забранено да използва мобилно устройство за комуникация по време на управлението на МПС, освен чрез устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете му или чрез система за комуникация и управление, с които МПС е оборудвано.

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на оспорващия е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно.

В производството по произнасяне по особените искания от настоящата категория съдът не събира служебно доказателства – от една страна поради задължението за незабавно произнасяне (чл. 166, ал. 3 от АПК), от друга страна, поради обстоятелството, че съдът указва на страните за необходимостта на доказателства само досежно предмета на основния спор (систематичното място разпоредбата на чл. 171, ал. 5 е след предмета на съдебната проверка – чл. 168 от АПК, и тежестта на доказване – чл. 170 от АПК).

В искането се твърди, че с прилагане на мярката се пораждат договорни санкции и финансови щети, но твърдените последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т.е. нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително изпълнение. С оглед на това сам по себе си фактът на невъзможност за ползване на товарния автомобил и ремаркетото не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди (определение № 3237/02.03.2020 г. по адм. д. № 1775/2020 г., VII отд. на ВАС, определение № 9006/22.07.2024 г. по адм. д. № 7130/2024 г., VII отд. на ВАС).

На следващо място съдебната практика трайно приема, че в категорията на трудно поправимите вреди не попадат тези от материално или финансово естество (вж. определение № 7068/25.06.2025 г. по адм. д. № 6364/2025 г. и др.)

Искането като неоснователно следва да се отхвърли.

Воден от горното Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искане по чл. 166 на „ВЕНБИС“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от В. Г. Н., чрез адв.М. Д., за спиране на допуснатото по силата на закона действие на заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ №4323з-006933/26.11.2025 г. по чл.171, т.2А, б.А от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, ОПП - И. Й..

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването пред

Върховния административен съд.